

Womhaj Bóh!

Cižlo 33.

14. augusta.

Četnik 8.

1898.

Szerbiske njedzelske kopjenka.

Wudawaju so kóždy šobotu w Šmolerjez knihičičežetni w Budyščinje a šu tam dostać ja šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

10. njedzela po šwjatej Trojizy.

Mat. 21, 28—32.

Lubi čítarjo! Hdyž junu do wótzneho doma horkach pšchińdzemy, budžemy šo dźiwacž někotremužkuliž, kotremuž běchu wrota paradisa wotamknjene, a někotrehožkuliž njebudžemy tam widjeć, wo kotrymž myšlachmy, šo jeho pšched Šnješowym trónom trječimy. Njemóžna wěz njeje, šo žlonikow a hrěšnikow tam namakamy, kotrychž bychmy šo šnauo na šwěcze nabožili, a šo po šdaczu pobožnych ludži, kiž rošymichu tak pobožnje rěčecž, tež š najwótrišchim wóczkom wohladacž njemóžemy. Wěš chžemy šo dženša prašecž: „Šchtó šlušcha do Božeho kralestwa?“ Wotmolwjenje našch Šnješ nam dawa: Niz wšchitzy, kiž haj praja, nuts pšchińdu; niz wšchitzy, kiž ně praja, woštanu wontach.

Šlowecžko „haj“ je dobre šlowo, hdyž šo na prawym měšcže, wot praweho rta wupraji. Hdyž twój nan cze prošy, šo by ša njeho na polo abo do šahrody abo do winizy šchol, dyrbišch prajicž: „Šaj, ja chzu.“ „Šaj, Šnježe“, dyrbišch prajicž, hdyž šwony tebje do Šnješowych pšchitwarkow wołaju a hdyž předowanje twoju wutrobu šapšchimnje. „Šaj, Šnježe“, dyrbišch rěknyčž, hdyž we Božim domje šlyšchich, šo dyrbi hrěšnik š wutrobu šo š Bohu wobrocžicž. A hdyž tón Šnješ šo tebje prašcha, kaž šo Pětra prašecšche: „Šchimano, Šonašowy šyno, lubujecš mje?“, potom wěšch, kaž wotmolwjenje rěka: „Šaj, Šnježe, ty wěšch wšchitke wězy, ty wěšch, šo ja cze

lubuju. Ale šchto pomha haj prajicž, hdyž hnydom pódla šteji, kaž w tereže: „a njeje šchol?“ Njeje to ludanje. Šak wjele pak w našchich dnjach šo tuteho hrěcha winowatnych cžinja. „Šaj“ woni praja š kóždemu pobožnemu šlowu a pšchi tym šo nješanibuja, mjeno trojenicžkeho Boha š ženju a š jebanju trjebacž. Woni praja: „Šaj, pjenježna lubošcž je korjeń wšchitkeho šleho“, a tola šo njemóžna dželicž wot šwojeho njepraweho kubla. Woni praja: „Šaj, šchtož šwojeho bratra hidži, tón je mordar“, a tola njemóžna bratrej, kiž je jich rošhněwał, wodacž. To „haj, Šnježe“, je we wjele padach prawe, ale to žiwjenje, kotrež na to pšchińdže, je we najwjazy padach žyle hinasche, njeprawe a hrěšne. Šaj, hdy bychy pacžerške džecž, kiž w kóždym lěcže pšched Božim woltarjom šteja, šwoje wušnacže wěrne šczinile: „Ša chzu mojemu Šnješej Šešušej jako jeho wobšedženštwu š cžecž živy byčž, cžerpicž, wumrjecž!“ Šaj, hdy bychy wšchitzy mandželšy, kiž pšched Božim woblicžom šwoje haj wupraja, štajnje šwoje šlubjenja džerželi, šo šo njechadža wopusčecžicž ani we šrudobje ani we wješelu. Šaj, hdy bychmy wšchitzy Boha pšched woczomaj a we wutrobje měli a wjedželi, šo šo ša teho Šnješa niz jenož jedna wo našchej hubje, ale tež wo našch wóczko a wucho, wo našchu nohu a ruku, wo wutrobu a wo žiwjenje, by derje š nami štało. Nětk pak, hdyž našch Šnješ šo naš woprašcha: „Šdže woštanje to šlubjenje, kotrež šy mi dač“, hdyž won do winizy našchego žiwjenja pšchińdže a šo prašcha, šchto šmy w jeho šlužbje cžinili, a hdyž je šwojim šwjatym wóczkom nam hacž do dua

našcheje wutrobny hlada, kak dyrbinny my potom wobłédnyč a womjellnyč, hdyž njejsmy śwěrnj byli. My snajemy Knjesowe słowo: „Woni njebudža wšchitny, kiž te mni rjeknu: Knježe, Knježe, do njebieskeho kralestwa pšchincž, ale čzi, kiž wolu čzinja mojeho Wótza w njebiesach.“

Słowozko „ně“ je słe słowo, hdyž so jako wotmolwjenje na pobožnu proštnu wupraji. Nan, kotrehož našch Knjes w pšchirunanju nam pšched woczji staji, je tak pšchedželniwje swojeho syna prošyl: „Mój syno, dži ty, džělaj dženz w mojej winizy“, ale kaž hórka rěč klineži je synoweho rta: „Ja nochzu.“ Hdyž so spytowař i tutym słowom wróczo pokasuje, je to ryczerški skutk, hdyž pak so Bóh i tutym słowom wotpokasuje, je to njehańbicziwa rěč. Kak wjele je jich hižo „ně“ prajilo, hdyž chynšche Bóh jich na pucz mēra pšchijewječ: „ja nochzu so wobroczič, nochzu so i mojim bratrom sjeđnacž, nochzu pózcziwe a prawe žiwjenje wjeječ.“ To je tak khróble a njehańbicziwje klinežalo, so je někotryžkuliz pobožny so nastróžil a šebi myšlil: „Tajki čłowjek dyrbi tola wěšče šhubjenty byč.“ Hdyž je so pak tajke čłowjke džěčzo šebi šamemu pšchewostajilo, hdyž je wot šwěta šastorcžene, wot šwědomja čzwilowane, hdyž šamo žaneje rady šebi njewě, šlónčnje pola njeho tola hiščeže dže po šlowje našcheho texta: „Botom wón so kaješche a woteđže.“ Botom bēšche jemu žel, so bēšche tak nješchecželniwny byl, so bēšche lubeho šwěrneho nana tak šrudžil a teho dla dže a džěla, tak wjele kaž w jeho mozach šteji.

Ščto wot wobeju je nětko Knjesowu wolu čzinił? Tón, kiž ně praješche, abo tón, kiž haj praješche? Tón přějšchi. Tak šu, jako našch Knjes na šemi kłodžěšche, žlonizy a hrěšchnizy po šwojim puczju kłodžili a šu najprjedy Knjesowny hłóš sazpli, potom pšchindžechu žlonizy a dawachu šchtyri krocž šašo, hdyž bēchu někoho šjebali, a hrěšchnizy, a padachu dele pšched pšchecželom hrěšchnikow a macžachu jeho nošy se šyljami. Žich wutroba je i tym so šmērowała a jich woczji buičteji jašnej a jich hubje so šašo modlešchteji a we njebieskim kralestwje bu jim město pšchipošafane. Bohaczi pak a šyčzi njechachu so ani na pošutne přědowanje Jana šcheženika ani na lubošne přědowanje wumožnika wobroczič. Woni prajachu drje: haj, ale nječzinjachu po tym, a teho dla budža junu pšched šamkujenymi durjemi štacž. Lubi čzitarjo, my njechamy wjele rěčecž, ale čzinič po myšli našcheho šbožnika, po wuškim puczju kłodžicž a do njebies puczowacž. Šamjen.

Spěwaj a džělaj.

I. Spěwaj.

(Pštracžowanje.)

Ty prajišch, lubny čzitarjo, pšchicžinow k modlenju je drje došč, jeno so njeby telko poštoršowanja na modlenju bylo; pšchikładow je došč, ale tež niz mało wotštracžachy pšchikładow; wabjenjow žyła šyła, tola ničzo njenje wobmyšlenjow. Šow mašch wuprajenje filosofy Žichthy: „džěčzo so modli, muž ma wolu“, druhdže šašo wurycž so lišchčazeje pobožnosčje: „Bóh je wšchecžwědomny a wě, čzeho my potrebamy, k čzomu potom modlitwa?“ Š jeneho boka šchepšaja: „Bóh je pšchewulki, hacž so by so wo małe čłowjke džěčzi a jich małe naležnosčje štaracž móhl,“ i druhého boka šašo šlyšchisch i móžnym hłóšom: „Wón je na šakonje šwšafany, kotrež je šam do šwěta nuts štworil a po kotrychž wón knježi a wot nich njemóže wuwšacž čzinič.“ A k tej dušchi, kotraž šebi tak wotnyšluje a tak khabla, špytowař w šchalcže něčzišcheje njewěry pšchistupi a wobšrucžuje: „Wón njeje jenož žadny Bóh, kiž by modlitwy šriebacž a wušlyšchecž móhl, ale i žyła žadny Bóh, kaž je poštracžowaza wědomnosč nowého čzaša dopošafala.“

Mój šchešcijano, prjedy hacž ty na tajke hłóšy pošlychajšch a tym wobmyšlenjam ruma dajšch, pošmyšl šebi na pošjedancžko je štareho čzaša. W šchěštnym lěštotku do šchryštušoweho naroda bēšche grichiški filosofa Pythagoras živy. Wón měješche wjele wučžomžow a pola nich šwojeho kłodženja a šwojeje mudroščje dla najwjetšchu nahladnosč a njepowalne dowěrenje wušwajšche. Hdyž nětko jedyn jeho pšchiwššomarjow i tymi wot teho mišchtra doštatymi wučžbami pšchecžiwjenje pola druhich namafa, wón so pšches to na žane wajšnje šamšlicž njeda, ale i krotka wotšulwi: Wón (tón mišchtr) je jo prajil. Wě so jo njeje i tym pšchecžiwnikow pšchecžo k mjelcženju pšchijewšl, ale wón je jich tola šmērował a pšched tym šakšowal, so wón šwoje pšchewědčjenje druhich rycže dla woprowašche.

A nětko so praješch: Šimajšch ty tež tajkeho mišchtra, kotryž pola tebe w naj wšchjchchch nahladnosčji šteji, kotrymž so wšchón dowěrišch, do kotrehož měnišch, Šesuba šchryštušča? A čzeho dla je wón twój Knjes, pšched kotrymž kolena šhibujšch? Dofelž je tajke žimjenje wjedl, na kotrymž šamo nješchecželjo žaneho blecžka namafacž njemóžachu; dofelž je šlowa niz jenož mudroščje, ale tež wěčného žiwjenja rycžal a dofelž šy w towarštwje i nim šbožnosč namafal, kotraž wšchitko pošrjecchi, šchtož tebi žyly šwět a wšchitny čłowjekowo šamóža poššicžicž. A tehole mišchtra nochžyl ty ša wučžek a ša woboru wušwolicž, hdyž na tebe dwělowanje kłodži a ty nochžyl so i tym šmērowacž, šchtož je wón prajil?

Špytaj to i najmjějšcha junšrocž jow, hdyž so wo žiwjenšche praşchenje jedna: Ššmēny so my tež tak dowěrliwje modlicž, kaž je hušto pšchicžina k temu? Wopomāny wuprajenje Šesubowe, kotrež khróbljocž k modlenju dawaja a pšchi modlenju tu wěštošč: To njeje šamo žadanje i tym horje pošladanjom k njebieskam, w kotrymž žadny Bóh njeje, tež žane přědne rěčjenje k tajkemu Bohu, kiž drje móže šlyšchecž, ale niz wušlyšchecž. Šchetož šchto je Šesub we Wošy prajil, we Wožim byčžu čłowjekam šewil?

Najprjedy a pšchede wšchēm a pšchecžo šašo: Bóh je wajšch Wōčez w njebiesach. To je tajki wušwobodžazy list ša modlerja. Bóh je našch Wótž. A i nim my rěčecž nješmēli? Šemu my dyrbjeli wšcho dowěricž, šchtož mamy na wutrobje? Šemu bychmy pšchemali a pšchenišzy byli a jemu móhli něšchto tak pšchenjewažne byč, šchtož našchu wutrobu huuje a našchu myšl wobecžuje? Wěšče šmy so jeho wótžneje lubošče hušto njedoštojni šczinili a njejsmy hōdmi, so bychmy jeho džěčzi rēfali; ale nještara so nan ša hubjene džěčzo najbōle, tón nan w Knjesowym pšchirunanju wo teho šhubjeneho syna? Wjes dwēla, my šmy jenož přěšch w jeho nješlónčnym kralestwje, kotrež wjele dale došaha, hacž móže so najššpšchi dalowid astro-noma dobyč, a tak wulke je, so móže wědomosč jenož i billi-jonami a millijardami mil licžicž; a našche naležnosčje nimaja šame na šebi ničzo rēfacž w pšchirunanju k wuškim naležnosčjam jeho kralestwa, kotrež šu šdžerženje šwěta a wōdženje žyłego čłowškeho šplaha. Ale nještara so nan wo te mało njes šwojimi džěčžimi bōle hacž wo te wulke a njewě prawy nan jara derje, so šu džěčžu runje małe štarošče a tyšchnosčje wošebje wažne a so móže mały žiwjenški podawš ša žyłe žiwjenje roššbudžazy byč? Tak drje to šame na šebi wjele nječēka, hdyž je jedyn i tych wjele štow willionow čłowjekow hłōdny a šebi hōrzo ša jēdžu žada. Ale kak, hdyž tehole hłōda so špytowař pšchinnje a čzje teho hłōdneho k temu šawječž, so by šebi na njeprawe wajšnje khlēb dobył a i tym přěnju krocžel na wopacžny pucz šczinił, tu přěnju tych wjele, kiž jeho do šfaženja wjednu, pšchecžo dale wot Boha prjecž a pšchecžo hłubje nuts do blōta hrēcha? Botom by so wušlyšchjenje horšje poššitny wo khlēb wumōženju nješmjertneje dušche runalo a by wěšče naležnosč kralestwa Božeho byla. Albo, hacž jedyn tych wjele čłowjekow wumrje, prjedy hacž je mjěšu žiwjenja dožpił, šame na šebi wažne njeje a jeho šemrjecžje abo dališche žiwjenje na wulke a žyłe šacžišchcža nječzini. Ale so so nješšštarany a njewotčehnjentym džěčžom na šmjercž khoru hišchcže něšchto lēt šdžeržany wōštanje a wone pšches to runje jim hrožazym štracham šfaženja wušhowane wōštanu, pšches kotrež bychu Bohu a čłowjekowu šhubjene byle, to je wulka wēž a toho dla wōštanje wo šdžerženje nana wōtžowška naležnosč Boža.

Duž njedaj so pšches pošjedanje wo wulkej njewažnosčji twojeje wošboby a twojich naleženjow w twojim modlenju šamšlicž. Tón, kotryž je twój Wōčez w njebiesach, ma wōššišchchch woczji

hač blisko widžazy cžlowjefojo a njebudži po idaczu, ale po wopravdzitej potrebnosći a jeho wulkojće ja tebe a ja twoje žyle žiwjenje jow a tam. Seno pomysl febi na jeho žyna, kak je ho na malych, haj na najmjeńschich žmilil, tež na jich cžłnej nuhy, so by jich dušche wot škaženja wumohl a jich wukhowal do swojeho kralestwa.

(Pofracžowanje.)

Mišionstwo mjes židami.

(Pofracžowanje a ščóncženje.)

Dyrbjeli to šawidžicž, so ma Bóh tón šnješ tajke hnadne wotmyšlenje se swojim ludom, chzemy cžinicž, kač tón staršchi bratr teho šhubjeneho žyna, jako ho tón šhubjeny žyn do wótzneho domu wróćzi? Ně, lubi pšecželjo, my dyrbimy ho tym wotrocžkam teho nana runacž, kotriž po porucžnosći ho domoj wrocžazemu žynej nowu draštu a pychu pščinješechu, so by doštojny byl t žwjedženškej hojczinje, kotruž tón nan wuhotowa, dofelž bēšche ho tón žyn domoj wróćzil. Š druhimi šłowami: My dyrbimy t temu pomhacž, so by ho Šrael w iprawnej pokucze a roščaczu wobrocžil a t žwojemu Wótzej schoł, so by ho wumyčž dal pšches jehnječowu krej, so by ho woblez dal krašnosčž Šesom Šhrysta, teho šbóžnika, a tajki pšches Šesom Šhrysta šjednany pšched Boha šupil. Š temu dyrbi naž lubošč t Šraelu, kotraž t lubošč t našchemu šnješej a šbóžnikoj pščinđže, t temu dyrbi naž našeho šnješa pšchifajenje, t kotrymž je mišionstwo pšchifajal, cžericž.

Šcho to pač móžemy t temu cžinicž? My móžemy najprjedy ho modlicž. Pšches šwērne, wěrjaze modjenje ho Bože kralestwo twari. Tež Šraelste wutrobny ho smjehčža a šhmane šczinja ewangelij pšchijecž, hdyž my teho šnješa prošymy, so by šud štwjerdženja wot Šraela wšal. Ach so by ta proštwja ša Šrael mjes ščescžijanami pšchezo móžnišcha a nutrišcha byla! Wošebje pač dyrbi nam naležne byčž, jenotliwych israelskich, t kotrymž wobšhadžujemy, na ho modlazej wutrobje nošyčž. Potom ho tež lóhto t temu druhemu škladnosčž namaka, so móžemy dokonjecž, mjenujžy so my žami, kóždy po swojim džěle židam šwědkojo teho šnješa bywamy. Tole šwědcženje njetrijeba ho kóždy krocž je šłowami štačž, ale tež pšches našeho ščescžijanške šhodženje; haj hdyž my pšches šłowo šwědcžimy, šmėje to jenož potom pošnu móž, hdyž ho my tež w žiwjenju jako prawi ščescžijenjo wopofajujemy. Teho dla napomina naž pohladanje na Židow, kotriž mjes nami bydla, so bychmy žami krucze wšali t našchim ščescžijanštwom w našchim žyłym žiwjenju, a so bychmy t temu pomhali, so by ščescžijanške žiwjenje mjes tymi, kotriž ščescžijenjo rěčaja, pšchezo bóle t mozy pšchischto.

Šecze ščóncženje, šchož móžemy cžinicž, je, so my džělo mišionštwa mjes židami t našchim dobroproščenjom a t našchimi darami podpjeramy. Š temu wubudžowacž je wot pohlad tychle rycžkow, pšches kotrež ho lubi pšecželjo prošyčže, 10. njedželu po šwjatej Trojizy šwój pščinosčt t kolečze ša mišionstwo mjes židami dacž. Šdyž ho nadžijamy, so je to, šchož je ho prajiło, wašche wutrobny t pomozny hotowe šcziniło, dyrbjja waš šczehowaze powjescze hiščeže dale w tym wobtwjerdžicž.

Š Stanišlawje w Galizijej ho našeho džělo šwonkownje jako dwojake pošajuje, mjenujžy jako džělo na ewangeliškej wošadže a na židach. Sena dyrbi drugej šlužicž. Wot teho pšchewědcženja napjelnjenu, so móže mišionške džělo mjes židami jenož tam wušpěch mēčž, hdyž jim wěrjaze, žive ščescžijanštwom napšchecžiwu štupi, předat Žöckler w Stanišlawje žwoju próžu na to škožuje, němškich ewangeliškich ščescžijanow tam w jich wěrje pošplnicž. Tole džělo je wot teho šnješa bohacže žohnowane. Wošada Stanišlaw je ho šnutškownje a šwonkownje móžnje rošwila; t wulkimi woporami žu pšchihoty t wotewrjenju wošebiteje ewangeliškej šchule dopjelnjene, ša kotruž jenož hiščeže dowolenje wyšchnosče pobrachuje; domišna ša džěcži móžnotu pošlicžuje, tajke džěcži ewangeliškej žyrkwi šđeržecž, kiž žu w domje staršchich abo wotčehnjercjow w štrašche, so bychu ho do katoštske žyrkwe šczahnyle. Tole rošwitanje pač je t wužitkom ša džělo na židach, niž jenož w tej myšli, so je nětko hižo domišna ša džěcži a pošdžišcho tež šchula pod wěštnymi wuměnjemy tež židowškim džěcžom wotewrjena, ale bóle hiščeže t tym, so židži žive ščescžijanštwom widža a wone na nich šacžičež cžini. Tak powjeda Žöckler, kak jemu žid ho džiwajo powjedawšche, so ewangeliški želešniški šastojniš štajnje šwój nowy testament na žwoju jěšbu šobu šjerje. Š městacžku Šolotwinje w Šarpatač, kotryž t temu šamemu

šarškemu wokrješkej šlužcha, šemrje w šaidženyim lēče šašydleč (koloništa), kiž bēšche t nawjedowarjom wošady byl a wšchelake dokonjal, ewangeliškich pšchi jich wěrje šđeržecž. Něšcho njedžel po šhowanju, tak powjeda Žöckler, pščinđže derje šwoblešany mlody žid fe mni a chzysche febi wote mije „ewangelišku bibliju“ kupicž. Ša ho jeho woprašach, šcho t tym mēni, hačž nowy testament a w šajkej rēcži. Wón chzysche šary a nowy testament do jeneho šwjaska šwjaskan, w němškej rēcži. Pšchihadnje njemějach maleho wudawka, šajkiž ho t wjetšcha pšchedawa, a ja jemu prajach, so mam jenož wjetšche wudawki, kotrež žu pšchiměrnje dróžšche, so móžu jemu pač mjeńšchi škajacž. Wón pač chzysche runje wulki. Šako wón šlyšchese, so žu tež wulke wudawki w pošlškej rēcži, febi tež t dobom tajki škafa a ša nětkre dny febi po njón pščinđže, Nětko bēch tola wczipny. Šo chzedža židži nowe testamenty darjene mēčž, ničžo žadne njeje; husto pač je to šame pošpytowanje, so bychu t tym mišionarej žwoju šdowrliwosčž wopofasali. Ale so žid bje wšcheho wukowanja najšepšche wudawki kupuje, to ho mi hiščeže štało njebēšche. Tón muž pač bē malo powjedal a ho po šdaczu bojšche, mi do jeho žiwjenškich wobštejnosčžow pohladacž dacž. Ša šhonič, so bu wón pšches tamneho šemrjeteho muža w Šolotwinje najprjedy na nowy testament pošajany, so bēšche jeho knihe hušczišcho cžital a t nim ho wo wěrje roščecžowal. To bēšche šawěcže rjane šwědcženje ša teho šemrjeteho a tež šwědcženje ša to, so pšches žive šawy wošady w rošproščenjju ho mjes židami ščescžijanštwom bóle špěchuje, hačž móže to won pošplanu mišionar šam ša ho džěljajo dokonjecž.

Tak podawa džělo mjes ewangeliškimi šredč, so židži nawabjenja doštanu ho wo šwoje šbože štaracž a so ho na tole wašchne t mišionarej dowjeddu, so bychu tam dališcheho rošwucženja doštali. Šóbla ma předat hušczišcho škladnosčž w Božej šlužbje, pšchi pohrjebach atd. pšchitomnym židam Bože šłowo pšchipowjedacž.

Š Pozemnyšle w Galizijej šteji wot haprleje šaidženeho šeta mišionar Šöhne w džěle. Tež wón je šóřny ša nušne špóšnal, šobu ruku pošlicžicž a ewangeliškich bratrow pošplnicž; wón rošwucžuje ewangeliške džěcži a wotđeržuje t dowolenjom w Šaróšlawje bydlažeho šararja njedželu w swojim wobšhlenju Božu šlužbu, dofelž móže ho wošada jenož juntrócž w měžazu w šchuli jeńcž. Šeho škutkowanje mjes židami wobšteji wošebje w tym, so wón t mladym židami wobšhadžuje, kotrež t hušczišchemu rošryčžowanju t njemu pšchifhadžuja. Šohu žel nadeńže wón wjele šhmošče a njewěry mjes židami, šchož jemu džělo wobčezowawšche. Ale runje pofracžowanje njewěry mjes židami, kotrež t pšchewobšwanjom něčžičeje šdžělanosče šwišuje, cžini džělo w Galizijej ša wošebitu pšchifšlušchnosčž. Šam hdyž štare šhabla, hdyž štolpy talmuda ho rošlamaju, dyrbimy t ewangelijom na mēšče byčž, so bychmy tym prawy pučž pošajali, kiž ša nowej podpjeru pytaju.

Š bēhu teho šeta dyrbi ho — dali Bóh — ščěcži mišionški džělacžer do Galizijeje pošlacž so by šwjaty šutt t Božej pomozu pofracžowal. Š temu, lubi bratišja, je šwědkow trejeba. Duž, lubi ščescžijenjo, chzyl tón šnješ Wašche wutrobny šwólniwe šczinicž; so byščeže šwoje dary woprowali ša našeho mišionštwa. Šnješowy šutt je, kotryž wy podpjeracže. Šo by Šrael jemu ho poddal, je pošledni kónž ščescžijanškej žyrkwe na šemi, so by jeho hnada wulka byla w pošlednim wukhowanju přenjona-rodženych mjes ludami, israelskeho luda. Šo by ho tónle wot-tykujemy kónž dozpil, na tym džělacž budž žwjata pšchifšlušchnosčž, kotruž febi Boža wola wot naž žada, kiž ma to šlubjenje jeho žohnowanja a ša kotruž naž šmilna lubošč šwólniwoch cžini.

Wšchelake t blišta a t daloka.

— Pšchichodnu njedželu 14. augusta šmėje ho šwjedžen šwonkowneho mišionštwa, kotrež bēšche ho wotšórcžil, w Škotecach. Němške šwjedženške šemšche, na kotrymž budže knjes tajny žyrkwiški radžičel Šeller předowacž, ho popošdnju w 2 h. šapocžuje a šerbške šemšche t předowanjom knješa šararja Šady—Šudnyšeho ho w 4 h. šapocžuje. My wutrobne pšchijemy, so by mišionški šwjedžen t wulkim žohnowanjom byl na wšchitkich, kotriž jón wopytaja, so by lubošč t šwjatemu šuttej mišionštwa we wutrobach móžnje šahoril. Wšchitkich lubyh Šerbow t wokolnych wošadow pač napominamy, so bychu w bohatej licžbje pšchichodnu njedželu do Škotecžanškeho Božeho doma t šwjedženškim šemšcham šhwatali.

— Šaidžemu njedželu mēšche ho šłowna šhadžowanka šerbškej študowazeje mlodošče we Wjelkowje. Šona bu wodžena wot

